

denarnimi težavami, saj nimajo nobenih dotacij in so popolnoma odvisni od redkih sponzorjev, le nekaj denarja pa dobijo z izdajo reklamne brošure; vse drugo gre zdaj na račun dobre volje in prostovoljnega dela inštruktorjev, katerih edino plačilo za zahtevno in odgovorno delo so dnevnice.

V Sloveniji je nekako uveljavljeno mišljenje, da lahko ljudje po gorskih poteh hodijo sami: poti so lepo urejene, skrbno vzdrževane in dobo označene, poleg tega imamo odlične planinske zemljevide in knjige-vodnike. Vendar tako mišljenje velja le za izkušenejše gornike, medtem ko naj bi manj izkušene po njim neznanem

gorskem svetu vendarle vodili izprašani in izkušeni gorski vodniki. V drugih alpskih državah je to že dolgo navada; tako se lahko manj izkušeni planinci popolnoma posvetijo samo svoji hoji, medtem ko tako za razlago o pokrajini, po kateri hodijo, kot za organizacijo prenočevanja in prehrane poskrbi vodnik. Seveda bo gorski vodnik že pred odhodom na gorsko turo poskrbel predvsem za primerno opremo svojih klientov, ki bodo potem s tega gorskega popotovanja prinesli v svoje doline najljepše spomine.

Naslove gorskih vodnikov posredujejo zainteresiranim v tajništvo Planinske zveze Slovenije.

THE AMERICAN ALPINE JOURNAL O SLOVENSKIH ALPINISTIH V LETU 1996

CENA ZA VRHUNSKÉ DOSEŽKE

Predsednik AAC (The American Alpin Club) **Luis French Reinhard** in urednik AAJ (The American Alpine Journal) **Christian Beekwith** sta mi v zahvalo za poslane podatke o Slovenski odpravi treh vrhov 1996 poslala izvod AAJ št. 71, letnik 1997. Na 431 straneh so zbrane domala vse pomembnejše informacije o alpinističnih dogajanjih v letu 1996 o vsem svetu. Žal tudi urednik te izdaje ugotavlja, da ima velike težave z zbiranjem dokumentacije o vzponih, opisov, skic in člankov. Želi, da bi tudi naši alpinisti sproti in o vseh pomembnih dejanjih poročali in tako prispevali k še popolnejši zbirki vseh dogodkov.

Na 26 straneh najdemo podatke o dogodkih, ki so povezani z nami Slovenci, in kar 21 naših imen.

Zaradi odmevnosti naših vzponov v letu 1996 razmišlja urednik o naših dejanjih v Himalaji in Andih že na drugi strani. O vzponih na Ama Dablam, Api, Nampa, Bobaye in Chacaraju razmišlja kot o morda najpomembnejših dogodkih desetletja, a da je, žal, istočasno prišel tudi čas velikih izgub. Ne more mimo naših imen **Slavko Svetičič**, **Stane Belak-Šrauf**, **Jasna Bratanič**, **Vanja Furlan**, **Bojan Počkar** in **Žiga Petrič**, ki so v letu 1996 umrli v gorah.

Ugotavlja, da slovenski alpinisti merijo na največje svetovne cilje, vendar morajo svoje uspehe plačati z visoko ceno.

Opis vzpona **Vanje Furlana** in **Tomaža Humarja** (piše Vanja Furlan) v severozahodni steni Ama Dablama je objavljen v tej številki prvi, na straneh od 5 do 12, in že

Vanja Furlan: Smer na Ama Dablam

Vsem planinskim in drugim organizacijam in društvom ter posameznikom, ki so Planinski zvezi Slovenije in Planinskemu vestniku poslali božične in novoletne čestitke, se zanje prav lepo zahvaljujemo.

to dokazuje vrednotenje vzpona. Objavljene fotografije z vrisano smerjo so dodaten in jasen dokument o vzponu. Ne po naključju je na straneh od 13 do 20 in na 285. strani napisano vse pomembno o vzponih na Api, Bobaye in Nampa (**Roman Robas**, **Janko Meglič**, **Ma-**

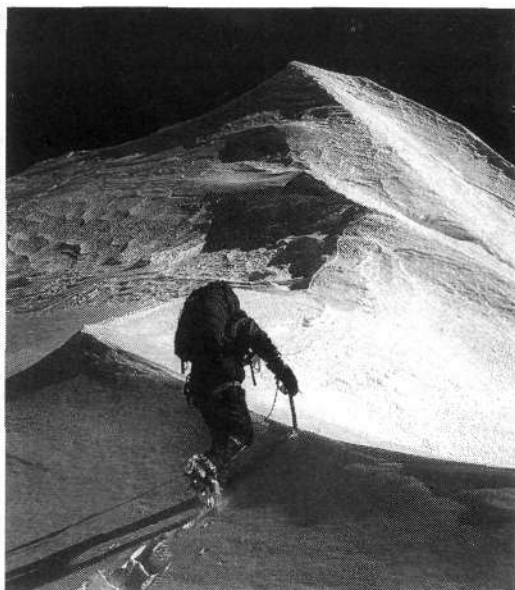
tic Jošt). Tudi te prispevke dopolnjujejo fotografije z vrisanimi smermi. Med velike vzpone šteje tudi vzpon v zahodni steni Chacararaju v Andih (piše **Tomaž Žerovnik**, fotografije z vrisano smerjo je prispeval **Dušan Debelak**), ki so ga naši alpinisti sicer opravili že v letu 1995.

Potem je objavljen prispevek Miss **Elizabeth Hawley** o vzponu Furlan-Humar v Ama Dablamu, **Viki Grošelj** piše o naši smučarski odpravi na Mt. Everest, **Jósef Nyka** piše o deskanju Marka Čara in smučanju Iztoka Tomazina z Mount McKinleya. Objavljen je tudi alpinistični življenjepi Vanje Furlana. Napisal ga je **Franci Savenc**.

Nedvomno pomeni tako obsežna publiciteta v AAI uvrščanje slovenskih alpinističnih dosežkov na vrh med vse ostale na svetu. Objavljanje v tako pomembni svetovni ediciji pomeni tudi nesporno evidentiranje in priznanje dosežkov ter primerjavo s svetovnimi dosežki. Še kako so pri tem pomembne verodostojne fotografije z vrisanimi smermi ali s skicami.

Prav gotovo urednik v uvodnem prispevku ni brez razloga razmišljal o ceni naših velikih in največjih alpinističnih dosežkov.

Roman Robas

Vanja Furlan: Proti vrhu

SLAVNOSTNA AKADEMIJA V POČASTITEV USTANOVITVE SLOVENSKEGA GORNIŠKEGA KLUBA SKALA

NEKOČ SPD IN SKALA, ZDAJ PZS IN SKALA

V organiziranem slovenskem planinstvu imamo predvsem od lanskega leta konkurenco, kakršna je sicer običajna v vseh alpskih (in poleg tega še katerih drugih) državah. Lani sta prvi poveljni Gorniški klub dr. Henrik Tuma, ki obstaja že od predlanskim, in Gorniški klub Savinjske doline, ki je registriran od lanskega leta, ustanovila zvezo z imenom Slovenski gorniški klub Skala — zveza gorniških društev. Slavnostni podpis pogodbe o ustanovitvi zveze je bil 26. aprila 1997 na Knezovi domačiji v Robanovem kotu, ustanovna skupščina pa 23. junija 1997 v Ljubljani. Zveza je bila uradno vpisana v register društev 7. oktobra 1997, njen predsednik pa je univerzitetni profesor **dr. Anton Jeglič**.

Kot je zapisano v sporočilu za javnost, si bodo člani Gorniškega kluba Skala — zveze gorniških društev prizadevali gojiti ideale gornišva in ljubezen do domovine, predvsem pa nadaljevati tradicijo Turistovskega kluba Skala, katerega člani so bili znani slovenski gorniki in alpinisti.

V počastitev ustanovitve »nove Skale« je bila 15. novembra v veliki sejni dvorani nekdanje ljubljanske občine Vič-Rudnik slavnostna akademija, na kateri so bili ustanovni in drugi člani in simpatizerji, kot predstavnik Planinske zveze Slovenije pa njen podpredsednik **Tone Škarja**.

ZAMOLČANI IDEOLOG TUMA

Po skalaški himni, ki so jo zapeli pevci iz Luč, je imel slavnostni govor predsednik Slovenskega gorniškega kluba Skala dr. Anton Jeglič, ki je dejal:

»Veseli smo, da lahko praznujemo pomemben dogodek v razvoju slovenskega gornišva, pomemben korak v oživiljanju slovenskega skalaškega gibanja.

Slovensko gornišvo je na začetkih razvoja črpalo energijo in polet iz uveljavljanja slovenstva, ki je zajelo vsa področja: kulturo, jezik, gospodarstvo in tudi gornišvo. To je bilo obdobje odpora naraščajočemu germanškemu vplivu, obdobje rasti in krepitev zavesti slovenstva in zaupanja vase. Iz tega obdobja so imena gornikov pionirjev, gorskih vodnikov in **Jakoba Aljaža**, legendarnega triglavskega župnika, ki je z zgraditvijo koče in kapelice na Kredarici ter stolpa na našem najvišjem vrhu zaustavil prevladujoči vpliv tujcev in sprožil ustvarjalni plaz v razvoju slovenskega gornišva. Po prvi vojni smo dobili svojo državo, Jugoslavijo — vsaj mislili smo tako. SPD se je usmerilo v gospodarski razvoj, mladi pa so usmerili svojo energijo v razvoj ideje gornišva, ki jih je družila v Skali.

In kje smo danes?

Bil je lep dan v poznem poletju 1995. Naveza treh plezalcev je po opravljenem prvenstvenem vzponu sestopala v dolino. Pogovor je tekkel o začetkih alpiniz-